

[Ragnhild Andersen.]

huslejekommission, som den daværende boligminister opløste; der blev nedsat to embedsmandsudvalg, der har været to folketingsudvalg, ind imellem et standardkontraktudvalg, hvor statens forligsmand heller ikke kunne klare ærterne, og sidst fik vi et snævert, altfor snævert udvalg af politikere, der i løbet af to måneder har haft hele to formænd. Der er stadig ikke kommet noget resultat. Men nu har ministeren fundet manden; han hedder statsautoriseret revisor Aage Nielsen. Jeg kender ikke hr. Nielsen og skal ikke sige et ondt ord om ham, men jeg kan ikke se rettere end, at ministeren nu har pålagt denne revisor at klare den opgave, som den høje rigsdag ikke har kunnet løse. Det ville ikke alene være kvikt, det ville være genialt af boligministeren, hvis ikke hans initiativ var lige så unødvendigt, som det er overflødigt, al den stund det med lovgivningen lige fra 1939 til 1949 har kunnet afgøres indenfor ministeriets bemyndigelser, om Kantorparken og Brønspark skulle have lejeforhøjelse eller ej.

I sin tale i går oplyste ministeren, at Kantorparken allerede i februar 1949 påtænkte at gennemføre en lejeforhøjelse på 12½ pct. Jeg kommer igen til at korrigere ministeren — det er en besynderlig orden, der er i det ministerium —, for det skete før. Allerede lørdag den 20. november 1948 fik over 100 lejere i Kantorparken besøg af en stævningsmand, der afleverede en opsigelse ved udløbet af disse lejerers 3-årige periode. I en samtidig afleveret skrivelse hed det:

„Da Kantorparken gennem flere år har givet betydeligt underskud — og stadig giver underskud —, er det nødvendigt at foretage en regulering af huslejen. Størrelsen af denne regulering er for tiden under overvejelse i bestyrelsen. Da det af dagspressen fremgår, at der i øjeblikket af boligministeren udarbejdes lovforslag om en almindelig regulering af huslejen, vil bestyrelsen først tilendebringe sine overvejelser, når man kan danne sig et skøn over sagens forløb. Dersom der ikke bliver gennemført en lovgivning som ventet, vil huslejereguleringen finde sted med hjemmel i den nuværende lovgivning. Sign. Rs. Nielsen.“

Det var den 20. november 1948. Den 3. december 1948, 14 dage senere, fremsatte boligminister Kjærbo sit lejeforslag, som i § 159 i et vist omfang suspendede opsigelser og aftaler om lejeforhøjelser i tiden indtil lovforslagets ikrafttræden. Socialt Boligbyggeri havde kun villet prøve at gardere sig, inden lovforslaget blev fremsat og muligvis ødelagde chancen for en regulering på den bestående lovgivnings grundlag.

Man bemærker, at skrivelsen til lejerne udtrykkeligt taler om, at en huslejeregulering kan finde sted med hjemmel i den nuværende lovgivning. I stedet for at give indtryk af, at det ikke har været muligt at gennemføre lejeforhøjelser for disse ejendomme helt op til den 25. marts 1949, skulle ministeren hellere erkende, at når disse sociale boligselskaber ikke i det omfang, som loven tillod, har gennemført huslejeforhøjelser, skyldes det rent politisk-taktiske grunde. Dette turde være sandheden om disse spørgsmål, og den afklæder ganske den nuværende boligministers forsøg på at bevise, at disse ejendomme i Socialt Boligbyggeri, opført og ibrugtaget efter september 1939, nødvendiggør en huslejeforhøjelse for hele den ældre boligmasse.

Men hvis man nu gik ind på ministerens — ja, tankegang er så stærkt et udtryk for ministerens opfindelse —, må ministeren være klar over, at disse ejendomme også i anden henseende er komplet umulige at anvende som norm. Af Kantorparkens 547 lejligheder er et stort antal forbeholdt børnerige familier, og Brønsparks 196 lejligheder er udelukkende forbeholdt børnerige familier, fortrinsvis familier med 5 børn og derover. Man anslår i Kantorparken børneantallet til at være 7—8 gange så stort som i en „normal“ ejendom. Dette medfører naturligvis et langt større slid på ejendommen og dermed øgede driftsudgifter. Alene af denne grund burde der forlængst være givet en særlig lettelse i statslånsrenten for disse ejendomme, og i hvert fald turde det være fuldkommen usagligt for en minister at bruge disse ejendommers regnskaber som udgangspunkt for et krav om en almindelig huslejeforhøjelse.

Jeg siger, at det er usagligt af en minister at anvende en sådan argumentation, men jeg vil gerne for al tydeligheds skyld tilføje, at jeg anser det for en himmelråbende uret-